

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K.K.**

skazanego za popełnienie czynu z art. 200 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 17 czerwca 2026 r.,

kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 30 września 2025 r., sygn. akt V Ka 273/25

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu

z dnia 23 grudnia 2024 r., sygn. akt II K 2731/22

postanowił:

1 oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2 obciążyć K.K. obowiązkiem ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego;

3 na podstawie § 5 i § 17 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 14 maja 2024 r. (t.j. Dz. U.2019.68) zasądzić od skazanego na rzecz adwokata A.L. – Kancelaria Adwokacka w R. – kwotę 885,6 zł (osiemset osiemdziesiąt pięć zł sześć groszy), w tym 23 % VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu małoletniej pokrzywdzonej w postępowaniu kasacyjnym.

[WB]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Radomiu, wyrokiem z 30 września 2025 r., po rozpoznaniu trzech apelacji: oskarżyciela publicznego oraz kuratora małoletniej (żądali orzeczenia obligatoryjnego środka karnego z art. 41a § 2 k.k. a kurator kwestionowała wymierzenie niewspółmiernie niskiej kary) i obrońcy (podważał ustalenia faktyczne), zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Radomiu z 23 grudnia 2024 r. i ostatecznie K. K. został uznany za winnego popełnienia czynu zabronionego z art. 200 § 1 k.k. i skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, dwóch lat ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne i dwa środki karne z art. 41 § 1a k.k. i z art. 41a § 2 k.k. oraz nawiązkę z art. 46 § 2 k.k.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego złożył obrońca. Podniósł w niej rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego tj. art. 200 § 1 k.k. przez jego zastosowanie oraz procesowego z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu niepełnej kontroli odwoławczej i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i utrzymanie nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Odpowiedzi na kasację wnieśli oskarżyciel publiczny i kurator małoletniej pokrzywdzonej i oboje zażądali oddalenia jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Żaden z zarzutów wskazanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia nie znalazł oparcia w rzeczywistości biorąc pod uwagę, że procedowanie Sądu Okręgowego, w wyniku którego stan faktyczny ustalony na etapie pierwszoinstancyjnym na podstawie rzetelnie zgromadzonego materiału dowodowego zarówno osobowego, jak i rzeczowego, oraz dokonana subsumpcja czynu zostały zaaprobowane, przebiegło bez zarzutu, tzn. Sąd *ad quem*

przeprowadzając kontrolę instancyjną odniósł się do wszystkich bez wyjątku zarzutów apelacji i wyjaśnił czym się kierował, wydając reformatoryjny wyrok oraz które i dlaczego zarzuty zwykłych środków odwoławczych uznał za zasadne albo niezasadne.

Nie można zgodzić się z autorem kasacji, że doszło do błędnej kwalifikacji prawnej czynu, który szczegółowo opisany najpierw w zarzucie a następnie w pisemnych motywach wyroku Sądu Rejonowego w Radomiu bez wątpienia odpowiada znamionom występku seksualnego wykorzystania małoletniego (art. 200 § 1 k.k.).

Wątpliwości obrońcy co do ustalonego stanu faktycznego w zasadzie mają wyłącznie dyskusyjny a wręcz opozycyjny charakter w stosunku do prawidłowego procedowania obu sądów pierwszej drugiej instancji i stanowią przyjętą linię obrony. Stwierdzając, że Sąd odwoławczy nie naruszył w sposób rażący żadnego z przepisów statuujących procedowanie odwoławcze, Sądowi Najwyższemu, który nie jest wszak trzecią instancją uprawnioną do ponownego badania sprawy pod kątem uchybienia z art. 438 pkt 3 k.p.k., nie pozostawało nic innego jak odesłać stronę do lektury orzeczenia Sądu Okręgowego dokonanej w kontekście pisemnych motywów wyroku Sądu Rejonowego i przez pryzmat wniesionych apelacji. Wynika stamtąd jasno, że córka skazanego nie miała żadnych powodów, aby niezasadnie obciążać ojca a cały stan faktyczny ustalono na podstawie korelujących ze sobą dowodów. Zeznanie pokrzywdzonej charakteryzuje spójność oraz szczegółowość daleka od konfabulacji a uzupełniają je relacje przedstawicieli szkoły a także treść sms'a wysłany do matki w nocy z domu ojca.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia, oddalając kasację jako oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., zaś mając na względzie treść art. 636 § 1 k.p.k. i 637a k.p.k., obciążył skazanego obowiązkiem pokrycia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

[J.J.]

[a.ł.]

